



**Република Србија**  
**АПЕЛАЦИОНИ**  
**СУД У БЕОГРАДУ**  
**Гж 2214/23**  
**17.4.2025. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ**, у већу састављеном од судија Ирене Трифуновић Радуловић, председника већа, Иде Никитовић и Марине Бркић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Владимир Ђорђевић, адвокат из Смедеревске Паланке, ул. Светог Саве бр. 30, против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ул. Јована Шербановића бр. 4, ради утврђења права својине, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани – Судске јединице у Смедеревској Паланци П 2573/21 од 04.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.04.2025. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани – Судске јединице у Смедеревској Паланци П 2573/21 од 04.11.2022. године.

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Великој Плани – Судске јединице у Смедеревској Паланци П 2573/21 од 04.11.2022. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац власник катастарске парцеле ... њива "...” површине 1.33,16 ха, уписаној у лист непокретности ... КО ..., по основу одржаја, што је тужена дужна да призна и трпи и дозволи да тужилац своје право упише у Служби за кататстар непокретности Смедеревска Паланка. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући је из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијаном делу у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11 са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да је жалба тужене неоснована.

Према утврђеном чињеничном стању, отац туженог, сада пок. ББ је катастарску парцелу ... КО ... стекао разменом и несметано је користио почев од 1953. године, а након његове смрти 02.09.1986. године, парцелу је несметано користио тужилац, који је његов правни следбеник. Приликом оснивања земљишњих књига предметна катастарска парцела је била уписана у ЗКУЛ ... КО ..., да би потом била отписана и приписана у нови ЗКУЛ ... КО ... као општенародна имовина, док је у поседовном листу као корисник био уписан отац тужиоца, пок. ББ и ВВ са по 1/2. У поступку излагања на јавни увид података о непокретности, парцела је уписана у лист непокретности бр. ... КО ... као власништво Републике Србије, корисник Општина Смедеревска Паланка са уделом 1/1, док је према садашњем стању у катастру непокретности уписана као јавна својина, а као корисник уписано Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које жалбеним наводима тужене на правно релевантан начин није доведено у сумњу и које другостепени суд прихвата као правилно и потпуно, првостепени суд је правилно применио материјално право и то одредбу члана 28 став 4 Закона о основама својинскоправних односа, када је закључио да је тужилац као савестан држалац стекао право својине на предметној непокретности путем одржаја, јер је у мирној и савесној државини предметне катастарске парцеле више од 20 година, рачунајући од 04.07.1996. године (дана ступања на снагу Закона о изменама Закона о основама својинскоправних односа којим је брисан члан 29 који је бранио стицање права својине путем одржаја на стварима у друштвеној својини - “Службени лист СРЈ” бр. 29/96) па до подношења тужбе, 13.03.2017. године.

Правилност тако донете пресуде није доведена у сумњу жалбеним наводима тужене. Према схватању жалбеног суда, правилно је утврђење првостепеног суда да је правни претходник тужиоца спорну парцелу у поступку аграрне реформе током 1953. године, разменио тако што је задрузи дао другу парцелу, с обзиром на правилно оцењене као логичне и убедљиве наводе тужиоца и саслушаног сведока (са чијом парцелом се предметна парцела граничи), о несметаном и континуираном вишедеценијском коришћењу ове парцеле као своје, како од стране правног претходника тужиоца, тако и од стране самог тужиоца, а посебно код чињенице да тужена током поступка није пружила ниједан доказ да се у било ком тренутку обрађала тужиоцу захтевом за предају предметне непокретности или га је на други начин ометала у државини. Тужилац је оправдано веровао да је његов отац разменом стекао предметну парцелу и да је био њен власник, а чињеница уписа тужиоцевог оца у поседовни лист катастарског операта који је вођен за предметну парцелу, у средини у којој тужилац живи и ради, била је довољна, у недостатку супротних доказа, уз

уверљивост тужиочевог исказа, за непостојање тужиочеве сумње да је право својине на парцели стекао, па је и жалбени суд уверења да од стране тужене није оборена претпоставка о тужиочевој савесности. У таквим околностима, дакле испуњености услова за стицање својине ванредним одржајем, без значаја су наводи жалбе да тужилац није доставио доказе који се тичу законитости стицања права својине одржајем.

Неосновано тужена жалбом указује и да је доношењем оставинског решења 2008. године којим је тужилац оглашен за наследника на заоставштини његовог покојног оца, у чији састав није увршћена предметна парцела, тужилац постао несавестан држалац предметне непокретности. И по оцени другостепеног суда околности случаја упућују на закључак да је тужилац све време у савесној и несметаној државини предметне непокретности.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом одредаба члана 163 ЗПП.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 ЗПП донета је одлука као у ставу првом изреке ове пресуде.

Имајући у виду да тужена није успела са жалбом, то је на основу члана 165 ЗПП одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија**  
Ирена Трифуновић Радуловић, с.р.

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Јасмина Ђокић